

ת"פ 35318/08/14 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד יעקב רפי כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35318-08-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' כהן

כב' הש' עידו דרזיאן

פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

ע"י ב"כ עו"ד עידית מאי-כהן

המאשימה

נגד

יעקב רפי כהן

ע"י ב"כ עו"ד פרופ' קנת מן

הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש באוגוסט 2014, הואשם הנאשם בעבירות תקיפה חובלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, בגין אירוע שארע ביום 14.9.12.

תשובת הנאשם לכתב האישום ניתנה ביום 18.11.15, והבאת הראיות החלה במארס 2016 לאחר העברת התיק לטיפול. עקב מחלתו של אחד העדים הסתיימה הבאת הראיות ביום 30.6.16, והשלמה אחרונה לסיכומי ההגנה בכתב התקבלה ביום 16.8.16.

רקע ועובדות שאינן במחלוקת:

1. הנאשם הוא בעליה ומנהלה של מסעדת "רפאל" בתל-אביב, והמתלון מר אשר פרי עבד במסעדה כמלצר מיום 16.12.11 עד ליום האירוע, 14.9.12.
2. המסעדה נמצאת באגף של מלון "דן" בתל-אביב, ולמבנה שתי כניסות - האחת ברחוב הירקון והשנייה ברציף הרברט סמואל ("הכניסה האחורית", או "הכניסה למטה").
3. במסעדה מותקנות מצלמות אבטחה, והנאשם יכול לצפות במתרחש במסעדה בהיותו בביתו ואף בטלפון הנייד שלו.
4. בעת עבודתו של המתלון במסעדה הוא היה בעל רישיון לעריכת-דין, עבד בעבר כעו"ד, והמתין להשלמת הליכי גיוס לתביעה המשטרית, בה הוא עובד מאז ינואר 2013 ועד היום (ולכן הוגש ונוהל תיק זה על-ידי הפרקליטות ולא על-ידי מפלג תביעות).

המיוחס לנאשם בכתב האישום:

1. ביום האירוע עבד המתלון במסעדה במשמרת בוקר וצהריים, ובסיום העבודה קיבל את אישורו של מנהל המשמרת מר ישי בן-אור, לארוז ולקחת הביתה את מנת האוכל שהוכנה עבורו.
2. הנאשם ששהה בביתו וצפה במתרחש באמצעות מצלמות האבטחה, ראה את המתלון אורז את מנתו, סבר כי הוא גונב מזון מהמסעדה, ומיהר להגיע למסעדה.
3. המתלון יצא מהמסעדה בשעה 17:40 או סמוך לכך, והנאשם ניגש אליו וניסה לחטוף מידי תיק גב בו החזיק. המתלון ביקש מהנאשם להפסיק ומשך את התיק חזרה, ואז החל הנאשם להכות באגרופו את המתלון בפניו, כשהוא מקלל אותו ומכנה אותו "גנב".
4. רק לאחר שהמאבטח מר נוגזר דזנשווילי התערב, חדל הנאשם ממעשיו וחזר לרכבו, כשהוא צועק לעבר המתלון ומאיים - "אל תדרוך יותר במסעדה שלי, אני אקבור אותך אם תכנס לשם, אני אתבע אותך על חצי מיליון ₪", וכן איים ש"יחסל לו את הקריירה".
5. המתלון נחבל, סבל מסחרחורות, כאבים והקאות, ופנה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים.

תשובת הנאשם לאישום:

הנאשם טען כי היה ריב בין המתלון לבינו, אך כפר בתקיפת המתלון.

הראיות:

גרסת המתלונן:

בדו"ח פעולה של השוטרת קזריאן מיום האירוע ב-19:25 (נ/8), נרשמה גרסתו הראשונית של המתלונן לשוטרים שהגיעו למקום: המתלונן מסר שקיבל את אישורו של מנהל המשמרת לקחת מזון בשקית, וכשירד מחוץ למסעדה - הגיע הנאשם, יצא מרכבו, והחל לתקוף את המתלונן באגרופים לפניו, כשהוא צועק עליו שהוא גנב ושנראה במצלמות גונב מזון.

לפי הדו"ח, המדווח למוקד היה ניר, חברו של המתלונן. על פניו של המתלונן לא ניכרו סימני חבלה והוא אמר שאינו זקוק לסיוע מד"א. השוטרת תשאלה את המאבטח שמסר ש"המתלונן ירד למטה מחוץ למסעדה ולמקום ניגש בעל המקום והחל לצעוק על [המתלונן] ולהביא לו בוקסים לפניו".

בהודעתו הראשונה מיום 15.9.12 בשעה 02:30 (נ/4), מסר המתלונן שבתום המשמרת יצא מהמסעדה ולא מצא את קטנועו. המאבטח הצטרף למתלונן בחיפוש, בעוד המתלונן משוחח בטלפון עם חברו מר ניר בלומנפלד. ולפתע הגיע הנאשם ברכבו, יצא ממנו, תפס את תיקו של המתלונן, חיפש בו ללא רשות, ומשלא מצא דבר - הכה את המתלונן באגרופ בפניו, קילל ואיים "יא בן זונה, אני אקבור אותך... אני אתבע ממך חצי מיליון ₪". המאבטח ניסה לתפוס את הנאשם, אך הנאשם השתחרר מאחיזתו, קרא למתלונן "גנב" ושב לתקוף את המתלונן. במהלך האירוע הכה הנאשם באגרופו את המתלונן שבע או שמונה פעמים, כשהוא מקלל ומאיים. רק לאחר מכן הבין המתלונן שהנאשם חשד בו שגנב מזון, כיון שהנאשם אינו מרשה הוצאת מזון מהמסעדה, אלא שהפעם קיבל אישור ממנהל המשמרת ישי. ניר שמע בטלפון את הכל. המתלונן סבל מחבלות בפניו, סחרחורות והקאות והיה בבית חולים. המתלונן הקליט את המאבטח בטלפון הנייד שלו, כשהוא מאשר שהנאשם הכה את המתלונן, והשמיע את ההקלטה לחוקרת אילוז שציינה זאת (בעדותה הסבירה החוקרת שכל הנראה לא פעלה להעתקת השיחה, כי בשל השעה בה נגבתה ההודעה לא היה טכנאי בתחנה).

לרופא שבדק אותו ב"ביקורופא" ביום האירוע ב-21:40 (נ/9), מסר המתלונן שקיבל אגרופים בפנים במקום העבודה שהוא סובל מכאבים וצריבה בפנים, סחרחורת, בחילות והקאות. לא נמצא כל ממצא אובייקטיבי והמתלונן הופנה למיון.

במיון בבית החולים ביום האירוע ב-22:08 (ת/4), מסר הנאשם שהותקף על-ידי הבוס שלו באגרופים לפניו והוא סובל מכאבים, סחרחורות והקיא פעמיים. לא נמצאו סימני חבלה וניתן טיפול לשיכוך כאבים.

בהודעתו השנייה מיום 31.10.12 (נ/5), חזר המתלונן על גרסתו והרחיב: המתלונן ידע שאסור להוציא מזון מהמסעדה, אך כיון שלא הספיק לאכול, ביקש וקיבל אישור מישי. כשגילה שקטנועו נעלם, זרק בתסכולו את המזון הארוז לפח ברחוב. המתלונן כלל לא נגע בנאשם ואפילו לא הדף אותו. המתלונן הכחיש שהנאשם ביקש שיראה לו את התיק, ועמד על טענתו ששוחח בטלפון עם ניר והנאשם חטף את התיק. עוד הכחיש המתלונן שחטף מידי הנאשם את התיק, שהכה אותו, ושגרם לשריטה בלחיו.

בתצהיר מיום 11.1.15 (נ/6), שהוגש במסגרת תביעה אזרחית בבית הדין האזורי לעבודה, חזר המתלונן על גרסתו והוסיף שהיחסים בין הנאשם לבינו היו טובים והוא נהנה מהערכת הנאשם. פעמיים קודם לאירוע, כשהמתלונן נטל מזון לביתו - שיירים או מזון שרכש בכסף - העיר הנאשם למתלונן שאסור להוציא מזון מהמסעדה. על-אף האיסור להוציא מזון, היה נהוג שעובד שהחמיץ את ארוחת הצוות, היה רשאי לארוז ולקחת מזון הביתה. המתלונן ארז אפוא את מנתו,

בגלוי ולא בסתר. לאחר התקיפה, עלה המתלון חזרה למסעדה כשהוא חבול ומושפל, ביקש מהמארחת להזמין משטרה, והמתין לניידת. עד להגעת הניידת, סיפר המתלון לשי את שארע. השוטרים שהגיעו למקום רשמו את דברי המתלון והמאבטח, ואז נסע המתלון לקבלת טיפול ולאחר ששוחרר מהמיון, נסע לתחנת משטרה והגיש תלונתו.

בעדותו בביה"ד לעבודה ביום 25.1.15 (נ/11), חזר המתלון על גרסתו ואישר שעד לאירוע לא נתקל בבעיות כלשהן מצד הנאשם. עוד אישר המתלון שהכיר וידע את הנהלים שהנהיג הנאשם במסעדה, וששני מקרים קודמים הבהיר לו הנאשם במפורש כי אסור להוציא מזון מהמסעדה ללא אישור. המתלון פנה לשי, שהיה הממונה עליו בהיררכיה, וקיבל אישור. המתלון הכחיש שהשליך את המנה כשראה את הנאשם מגיע ברכבו. המתלון ביקש מהמארחת להזמין משטרה, אך התקשר בעצמו וביקש שתגיע ניידת כי יש עד (המאבטח) שהמתלון חשש שלא יגיע למסירת הודעה. מי שדאג שתגיע ניידת היה ניר, והמתלון לא נכח בעת שניר שוחח עם מוקד 100. המתלון הבהיר שלא הגיב או התגונן באלימות, כיון שחשש לעתיד משרתו במשטרה.

במזכר מיום 28.7.13 (נ/7), רשמה השוטרת אללוף כי שוחחה טלפונית עם המתלון שאמר שלא ניתן לצרוב את הקלטת המאבטח או להעביר אותה, ובמזכר המודפס נוספו בכתב-יד המילים "ואין לו את זה יותר". בעדותה מסרה השוטרת כי גם התוספת בכתב-יד נרשמה על-ידה, אך היא אינה זוכרת את המקרה.

בעדותו הראשונה, ביום 2.3.16, חזר המתלון על גרסתו: קבלת האישור משי, אריזת המנה, יציאתו לכניסה האחורית והגילוי ששוב נגנב קטנועו, התסכול והשלכת המנה לפח, הבקשה מהמאבטח לסייע לו בחיפוש הקטנוע, הימצאות המתלון והמאבטח - שעזב את עמדתו בכניסה הראשית - ליד הכניסה האחורית, שיחת הטלפון לניר, הגעת הנאשם, לקיחת התיק מידי המתלון על-ידי הנאשם שחיטט בו וקילל את המתלון, תקיפת הנאשם את המתלון באגרופים לפניו, התנתקות השיחה עם ניר, ניסיונו של המאבטח לתפוס בנאשם ולהרחיקו כשבאותה עת ניר התקשר שוב למתלון ואמרת המתלון לניר שהנאשם מרביץ לו, השתחררות הנאשם מאחיזת המאבטח וחידוש התקיפה, איומי הנאשם ועזיבתו את המקום, שיבת המתלון הנסער למסעדה ובקשתו מהמארחת שתזמין משטרה, תיאורו "בגדול" את האירוע באזני ישי ומלצרים אחרים, יציאת המתלון החוצה ושיחתו למוקד 100 בה התעקש על הגעת ניידת לתשאול המאבטח שהמתלון חשש שלא ימסור הודעה בתחנה, הגעתו למקום של ניר - קצין משטרה - שאף-הוא התקשר למוקד, הצעתו של ניר למתלון להקליט את המאבטח, הקלטת המאבטח ללא ידיעתו בטלפון הנייד של המתלון, הגעת ניידת למקום ותשאול המאבטח והמתלון בהפרדה, פנייה לטיפול רפואי באיכילוב והקאה בדרך, טיפול בשיכוך כאבים במיון ומסירת תלונה במשטרה.

בחקירתו הנגדית הכחיש המתלון שראה את תיק החקירה וציין כי כשנודע לו באקראי שהתיק הגיע למפלג תביעות - חש לדווח על-כך לראש המפלג והתיק הועבר לפרקליטות. המתלון חזר ומסר שחברו ניר הוא קצין משטרה שבעת האירוע היה תובע תעבורה וכיום הוא תובע ברישוי עסקים.

המתלון אישר שהארוחות למלצרים היו נדיבות ושחל איסור על הוצאת מזון מהמסעדה, לרבות נוהל כתוב (נ/2) שרוענן מדי פעם (נ/1), אך חזר והדגיש שלכן ביקש את אישורו של ישי. ישי אישר ואמר שהוא לוקח את האחריות על עצמו - במילותיו "עלי" - אף שהאיסור היה ידוע לו. המתלון הדגיש שבעת שהנאשם נטל את תיקו ממנו והחל לחטט בו ולקלל את המתלון, היה המתלון נסער בשל היעלמות הקטנוע ובשיחת טלפון עם ניר, ולא הבין את התנהגות הנאשם. המתלון חידד שבשלב הראשון לתקיפה חבט הנאשם באגרופ בפניו פעם אחת, ויתר האגרופים הונחתו לאחר שהנאשם השתחרר מאחיזת המאבטח, אך בהמשך טען שאינו זוכר במדויק ושכך הכל קיבל ששה, שבעה או שמונה אגרופים. המאבטח אחז בנאשם בתנועת חיבוק, מצדו או מאחוריו. המתלון הכחיש שהכה את הנאשם באמצעות התיק וגרם

לפצע באפו. אחת השוטרת שהגיעה דיברה רוסית והמתלונן שמח שתוכל לגבות אמרה מדויקת מהמאבטח. המתלונן מסר שהשיחה המוקלטת עם המאבטח, אותה השמיע לחוקר בעת חקירתו הראשונה, מצויה בטלפון ישן השמור בביתו, והוא אינו יודע מדוע השוטרת אללוף רשמה את האמור במזכר נ/7. המתלונן לא זכר שקודם למיון נסעו ל"ביקורופא" אך אישר שהפנייה לטיפול רפואי נועדה גם לתמוך בתלונתו.

עדוּתו השנייה של המתלונן נמסרה ביום 11.5.16, לאחר שמסר את ההקלטה לתביעה:

המתלונן דחה את טענות ההגנה בדבר רצון להעלים את ההקלטה, לשבש את החקירה וכו', והצביע על-כך שהשמיע את ההקלטה לחוקר כבר בעת מסירת תלונתו. ההקלטה בוצעה לאחר שניר הגיע למקום ולפני הגעת השוטרים, מחשש שהמאבטח יתחמק ממסירת הודעה, וכשלמתלונן היה ברור שהמאבטח לא רוצה לדבר בשל חרדתו למקום עבודתו. המאבטח לא היה ציני בעת השיחה.

השיחה המוקלטת - תקליטור ת/10, תמליל ת/10א:

ההקלטה מתחילה לפני תחילת השיחה בין המתלונן למאבטח, אך נקטעת לפני סיומה.

המתלונן אומר למעשה למאבטח שיצטרך לומר למשטרה מה ראה, שהוא היחיד שראה, ושהנאשם יכחיש שהכה את המתלונן. המאבטח מנסה בעליל להתחמק מהשיחה וחושד שהמתלונן גרם לו במכוון לעזוב את עמדתו ולרדת אתו לכניסה האחורית על-אף האיסור לעזוב את העמדה ("אתה עשית במיוחד שאני הייתי למטה?"), "אני לא עובד שם, אני הייתי אשם שאני הייתי שמה"). במהלך השיחה מדבר המתלונן על "אגרופים", המאבטח אינו תוהה על משמעות המילה, וכשהמתלונן שואל "אתה ראית שהוא הביא לי 7 אגרופים?" עונה המאבטח "מה? 7? אולי היה 10, 12, נו מה?".

כבר עתה יצוין, שנימת דבריו של המאבטח בשיחה המוקלטת, טון ונגינה, מעידה על היותו מוטרד וחושש. בסיכומיה, הסכימה-למעשה התביעה עם ההגנה כי התייחסות העד למספר האגרופים נאמרה ככל הנראה באירוניה ואין משמעה דיווח.

גרסת המאבטח, מר נוגזר (בצלאל) דזנשווילי:

בדו"ח פעולה של השוטרת קזריאן מיום האירוע ב-19:25 (נ/8), נרשמה גרסתו הראשונית של המאבטח לשוטרים שהגיעו למקום: "לדבריו אכן ראה כי [מהתלונן] ירד למטה מחוץ למסעדה ולמקום ניגש בעל המקום והחל לצעוק על [המתלונן] ולהביא לו בוקסים לפניו ועזב טרם הגעתנו". השוטרת קזריאן העידה ומסרה כי היא דוברת רוסית, גרוזינית ועברית ברמה של שפת אם. את האירוע לא זכרה, אך ציינה שיכלה לתקשר עם המאבטח בכל שפה מאלו.

הודעתו של המאבטח נבנתה ביום 19.11.12 (ת/1): החוקר מורושק העיד ומסר שהוא-עצמו דובר רוסית, ואף שאינו זוכר את גביית העדות, רשם במדויק את ששמע מהעד. לדבריו, דוברי רוסית משתמשים במילה "בוקס" במובן של מכת אגרוף והביטוי הרוסי "נתן לו בוקס בפנים" מקביל לביטוי העברי. בהודעתו מסר המאבטח שהמתלונן הגיע אליו בשעה 18:00 ואמר שנעלם לו האופנוע. הנאשם הגיע למקום ודיבר עם המתלונן. אז הנאשם נתן סטירה למתלונן, ניסה לקחת מידו את התיק בו החזיק בידו, המתלונן דחף את הנאשם ולא הניח לו לקחת את התיק, ואז הנאשם "נתן אגרופים בפנים ל[מתלונן]". לציין ש[הנאשם] נתן כאלה סטירות ל[מתלונן], לא חזק. אני באתי וביקשתי לא לריב. אז הם

הפסיקו". לשאלות החוקר הוסיף המאבטח ואמר שהמתלון לא תקף את הנאשם, וש"זה היו סטירות לא חזק".

בעדותו הראשונה, ביום 2.3.16, סיפר העד שהמתלון הגיע אליו בוכה ואמר שגנבו לו את האופניים, וביקש ממנו לרדת לכניסה האחורית אף שידע שאסור לעד לעזוב את עמדתו, והעד שגה כשבא אתו - לדבריו, "הוא חשב על משהו אחר". כשהיו ליד הכניסה האחורית, הגיע הנאשם ברכבו ואמר למתלון שהוא גנב משהו. "ה[מתלון] התנהג כל-כך לא יפה", הוא אמר שלא גנב, החזיק את תיקו ולא רצה לתת אותו לנאשם. הנאשם היה עצבני והעד ניסה להרגיע אותו. המתלון התיישב על ספסל וחיבק את התיק חזק - "זו היתה פרובוקציה" והנאשם ניסה לקחת את התיק כמה פעמים אבל לא היו מכות, "לא היה בוקס ולא היה שום דבר... כל מה שהיה זה ש[הנאשם] ניסה לקחת את התיק, ואולי הכה קצת תוך כדי בכתפיו של [המתלון], כמו שקורה כשמנסים לקחת ו[המתלון] מתנגד ובוכה כמו ילד ואומר 'לא, לא'". לאחר מכן הנאשם הורה לשומר לשוב לעמדתו. העד כלל לא התערב פיזית ולא תפס את הנאשם. אחרי כשעתיים הגיעו שוטרים, שוטרת רוסייה ושוטר. העד סיפר לשוטרת את מה שמסר בעדותו לעיל, איננו מבין מדוע כתבה את שכתבה, וחלק מהמילים אינו מבין כלל. המילה "בוקס" מוכרת לו, אבל לא היו 'בוקסים' באירוע, והוא לא אמר זאת כלל - רק סיפר שהיו חבטות בכתפיים. גם לגבי הודעתו טען העד שמדובר בחבטות קלות על הזרועות (הדגים) אך לא ב"בוקסים" ולא בפנים, והוא כלל לא אמר את שרשם החוקר.

העד שב ואמר שמדובר בפרובוקציה של המתלון, שאינו יודע להכיר תודה לנאשם שיש לו "פרסטיז". הוא אמנם עובד עדיין באותו מקום, אך הוא שכיר של חברת אבטחה ולא של הנאשם.

עדוּתו השנייה של העד נמסרה ביום 11.5.16, לאחר שהמתלון מסר את ההקלטה לתביעה:

העד אישר שהשיחה עם המתלון זכורה לו, והוא מזהה את קולו. את המילה "אגרופים" כלל אינו מכיר, וכך גם בזמן עדותו. עד למשפט לא הבין מדוע המתלון ביקש ממנו ללכת למשטרה ולמסור הודעה. אמרתו בקלטת נאמרה בצחוק או בציניות. העד שב וייחס למתלון כוונה זדונית מראש, כשפיתה אותו לרדת לכניסה האחורית אף שאסור לו, טען לפתע כי ההקלטה מזויפת וכן שתומרן לומר את שאמר, ועמד על-כך שלא היו מכות אגרופ.

עדוּת ניר בלומנפלד, חברו של המתלון:

ביום האירוע בשעת ערב התקשר המתלון לניר כשהוא נסער ("היסטריה") וסיפר שגנבו לו שוב את הקטנוע. במהלך השיחה שמע ניר קולות מהומה וצעקות, השיחה התנתקה, ניר התקשר למתלון והמתלון אמר לו "אתה לא מאמין מה קרה, רפי עכשיו הרביץ לי, תקף אותי". המתלון נשמע במצוקה וביקש שניר יגיע. ניר הגיע לאחר כעשרים דקות ופגש במתלון שנראה היה "מאוד היסטרי" ופניו אדומות מאוד ונפוחות. המתלון סיפר שראה שהקטנוע גנב ואז הגיע הנאשם ברכבו, יצא והחל להרביץ למתלון. המאבטח עמד לא רחוק משם והמתלון אמר לניר שהוא היה עד לאירוע. ניר לא זכר מי אמר לו שהתקשרו כבר למשטרה, והוא התקשר בעצמו למוקד 100 ומסר שהיה אירוע תקיפה ויש עד במקום. כשהגיעה המשטרה, שוטר תשאל את המאבטח, שלא דיבר עברית שוטפת אבל חזר ואמר "נתן לו בוקסים, נתן לו בוקסים". ניר הסיע ברכבו את המתלון לבית החולים ולאחר מכן לתחנת המשטרה, אך לא נכח בעת גביית הודעתו.

ניר מסר למוקדנית את הפרטים המופיעים בסעיף "פרטי מקרה" בדו"ח 8/8, אך הנתונים בדבר "הנחיית בטיחות" ו"אזור מאוים" לא נמסרו מפיו. ניר לא זכר שקודם להגעה לבית החולים, היה עם המתלון ב"ביקורפא" ושהמתלון הקיא.

עדות מנהל במסעדה, מר ישי בן-אור:

העד עבד במסעדה כעשרה חודשים וקודם במהירות להיות "מנהל הפלור", האחראי על מנהלי המשמרת.

ביום האירוע המתלונן ואחר לא הספיקו לאכול, פנו לעד והוא אישר להם לארוז ולקחת אוכל מארוחת העובדים. בשעה 18:45, בעת התדרוך לעובדי משמרת הערב, התקשר אליו הנאשם וצעק עליו מדוע נתן למתלונן לקחת אוכל, שהוא בוגד בנאשם ושהם גונבים ממנו ורוצים להרוס אותו. לא הועילו הסברי העד והנאשם ניתק את השיחה. שניות ספורות לאחר מכן הגיע המתלונן כשהוא נסער מאוד ואדום מאוד בפניו, וביקש מהעד ומעובד אחר לצאת אתו החוצה. בחוץ סיפר המתלונן לעד שהנאשם חיכה לו למטה, יצא מרכבו, צעק עליו שהוא גונב אוכל מהמסעדה והכה אותו. העד שאל את המתלונן והמתלונן סיפר שהמאבטח נכח והפריד. כשהמתלונן סיפר את סיפורו "הוא ממש בכה". העד ניגש לעמדת המאבטח, שבתחילה סרב לדבר אך כששאל אותו העד אם הנאשם הכה באגרף את המתלונן - אמר המאבטח "אגרוף? עשרה אגרופים". העד נסער בעצמו והחליט שאינו יכול עוד להישאר ולעבוד עבור הנאשם. העד הודיע לאחרים במסעדה, נטל את חפציו ופנה ללכת. אז התקשר הנאשם, רגוע הפעם, אך כשהעד מסר לו שהחליט לעזוב התפרץ הנאשם בצעקות והעד ניתק את השיחה.

העד הסביר מדוע להבנתו לא היה פסול באישור לקחת מזון מארוחת העובדים לאכילה בבית, וגם ציין את האפשרות של עובדים לקנות מזון ולקחת הביתה.

גרסת הנאשם:

בהודעתו הראשונה מיום האירוע בשעה 20:14 (ת/2), מסר הנאשם שראה במצלמות האבטחה את המתלונן אורז "הרבה מאוד" אריזות מזון, לוקח שקית ויוצא מהמסעדה, על-אף האיסור ועל-אף שהוזהר. הנאשם חושד בקנוניה בין המתלונן למנהל המשמרת ישי. ישי טען תחילה שאמר למתלונן שאסור להוציא מזון, אך שינה גרסתו וטען שאישר. השניים סיפרו למלצרים במסעדה שהנאשם תקף את המתלונן. לשאלת החוקרת, אמר הנאשם שהוא מאשים את המתלונן בגניבה ובתקיפה ומסר, שכשהגיע למקום דרש מהמתלונן שיראה לו את התיק. המתלונן קם, אמר לנאשם לעוף ממנו, והכה באמצעות התיק את הנאשם על כתפו השמאלית כך שגם נשרט באפו (החוקרת הבחינה בשריטה עם גלד). הנאשם דחף את המתלונן, אמר לו שלא יעז לעלות למסעדה, וניסה "מלא פעמים" להתקשר למשטרה, ללא מענה. הנאשם נסע לבית החולים אך היה שם תור ארוך ולכן הגיע הנאשם להתלונן, כדי שיעצרו את המתלונן, ממנו הוא פוחד. לשאלת החוקרת, אמר הנאשם שהוא חושב שהמאבטח ראה את האירוע, אך אינו יודע מאיזה שלב.

בהודעתו השנייה, בה נחקר כחשוד, מיום 4.11.12 (ת/3), סיפר הנאשם שראה במצלמות את המתלונן אורז מזון, "מסתכל ימינה ושמאלה" ויוצא עם תיק לכניסה האחורית. הנאשם נסע מייד ברכבו למסעדה, פגש במתלונן בחוץ וביקש שיפתח את התיק. המתלונן סרב ואמר "מי אתה שאני אתן לך את התיק", כשהוא משוחח בטלפון ומנתק. הנאשם ניסה למשוך את התיק בכוח, המתלונן משך בחזרה, והכה עם התיק בכתפו של הנאשם שנפגע בפניו. הנאשם ניסה שוב לתפוס את התיק, כשהמתלונן מנסה ללכת, ואז הגיע המאבטח והנאשם צעק לו לתפוס את הנאשם. הנאשם כלל לא הצליח לקחת את התיק וגם לא לפתוח אותו. המאבטח ראה רק את סוף האירוע, והנאשם לא זכר אם נכח בעת הוויכוח על התיק. המתלונן עזב את המקום והנאשם נסע למשטרה. מהדרך התקשר לישי, צעק עליו וישי טען שאמר למתלונן שאסור להוציא מזון מהמסעדה. רק לאחר כעשר דקות התקשר ישי ואמר שבעצם אישר למתלונן את הוצאת המזון. הנאשם הכחיש שהכה את המתלונן באגרופיו ושאיים ש"יקבור אותו", אך אישר שאמר שיתבע אותו.

בעדותו ביום 11.5.16, עמד הנאשם על חומרת האיסור הגמור על עובדים להוציא מזון מהמסעדה ועל הצדקת הנוהל. המתלון היה עובד מצוין ופופולארי והנאשם אף רצה לקדמו. אירוע קודם שבו הוציא המתלון אוכל מהמסעדה הסתיים בחידוד נהלים אישי וכללי. האירוע דן החל כשהנאשם ראה במצלמות את המתלון כשהוא נוטל מזון, מכוסה ביד במטרה להסתירו, ואורז אותו בקופסאות שהכניס לשקית ניילון, וכל זאת עוד בשעת ארוחת העובדים. הנאשם נסע למסעדה והמשיך לצפות במצלמות באמצעות הטלפון הנייד. כך ראה את המתלון יוצא מהכניסה האחורית, עצר בסמוך, וראה את המתלון יושב על ספסל, מדבר בטלפון ובידו תיק. הנאשם ניגש למתלון שניתק את השיחה, אמר לו "תן את התיק אתה מצולם" וניסה למשוך ממנו את התיק. הנאשם הרגיש שיש בתיק משהו קשיח ("אולי בקבוק"), אך בשום שלב באירוע לא הצליח לפתחו. המתלון אמר לו לעוף ממנו, קם, דחף את הנאשם, והתיק פגע בפניו של הנאשם מצד שמאל וגרם לשריטה. השניים נאבקו על התיק והנאשם דחף את המתלון בכתפיו כך שהתיישב חזרה על הספסל "כי הוא נתן לי מכה עם התיק", "נאלצתי להשתמש בכוח סביר כדי להושיב אותו". המתלון קם שוב והחל להתרחק, כשהנאשם מנסה למשוך את התיק, ואז הנאשם ראה את המאבטח ואמר לו לתפוס את המתלון. המתלון התרחק מהמקום והנאשם אמר לו שהוא גנב ושיתבע אותו. הנאשם ניסה להתקשר למארכת ללא הצלחה, ואז התקשר לישי וצעק עליו. ישי טען שאמר למתלון על האיסור, אך אחרי כעשר דקות התקשר, האשים את הנאשם שתקף את המתלון באגרופים לפנים והודיע שהוא עוזב. הנאשם ראה במראת הרכב את השריטה המדממת באפו ונסע לבית חולים לצורך תיעוד. היה תור במיון ולכן נסע הנאשם למשטרה והגיש תלונתו. בהיותו בתחנה התקשרה אליו המארכת וסיפרה שהמתלון אמר לכולם שהנאשם "פוצץ לו את הפרצוף". הנאשם הכחיש שהמאבטח תפס אותו, ולטענתו ניר כלל לא הגיע למקום. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם שהגיע למקום כשהוא "מתוסכל" מהתנהגותו של המתלון, וכן חידש והוסיף שהמאבטח אמר "די חבר'ה די". לאחר תום האירוע הורה הנאשם למאבטח לעלות לעמדתו. הנאשם הכחיש שקרא לישי "בוגד" בשיחת הטלפון.

דיון ומסקנות:

1. שתי הערות פתיחה:

א. זמן ניכר מחקירות העדים הוקדש לבירור הנהלים במסעדה ולשאלה אם המתלון עבר עליהם בנטילת המזון. אין לכך כל ערך לבחינת האירוע עצמו, משאין חולק כי המתלון ידע כי הדבר נאסר על-ידי הנאשם; ושהנאשם כעס על-כך, וככל הנראה כעס אף-מאוד;

ב. לא אתן כל משקל לסתירות ואי-דיוקים קלים בדברי הנאשם והעדים, משחלף זמן ניכר מעת המקרה;

2. עדות המתלון עשתה רושם מהימן. המתלון לא הסתיר את היחסים הטובים ששררו בינו לבין הנאשם קודם לאירוע, ואת חריגותיו מהנהלים בעבר. באמרותיו ובהודעותיו במשטרה לא הגזים המתלון, ובעדותו הקפיד שלא להשחיר פניו של הנאשם. המתלון העיד באופן קוהרנטי, שוטף וישיר, ובכל אמרותיו מראשית ועד כלה דבק בלוז תיאורו את המקרה. הסניגור המלומד טען כנגד מהימנות המתלון טענות רבות, לרבות ייחוס משמעויות מפליגות לשינויי גרסה קלים ושוליים. לעיקר טענות ההגנה תשובות:

א. אמת, שבתצהירו של המתלון לבית הדין לעבודה (נ/6) צוירו העובדות בהגזמת-מה,

אולם לזו הדברים הוא אחד, אחיד וברור - ובמובהק לעניין תיאור המקרה - ואין לתלות משמעויות יתירות ב"תיאורי צבע" בכתבי בי-דין ובתצהירים בהליכים אזרחיים, המנוסחים על-ידי עורכי-דין באופן המיועד להעלות חמה וקצף. ודאי שאין להסיק מכך שהמתלון שיקר בתצהירו או שמהימנותו נפגמה;

ב. פנייתו של המתלון לבית חולים, בכוונה לא-מוסתר להשיג תיעוד רפואי תומך, איננה מעידה כלל על שקר או רצון להונות. מדובר בהתנהגות טבעית (למשפטן) וזהירה;

ג. היעדרן של חבלות אינו מעיד דבר, ואין לקבל את הטענה - שאינה נסמכת בדבר - לפיה מכות אגרופ אמורות היו להותיר סימני חבלה בפני המתלון;

ד. עוד נתפס הסניגור המלומד לסתירות-לכאורה הנוגעות לשולי האירוע, כגון השאלה אם עצרו ניר והמתלון את נסיעתם כדי שהמתלון יקיא, וכיו"ב. מדובר בסתירות שוליות ביותר, שאין פוגמות כלל בערך העדות, וששורשיהן קרוב לוודאי בטיבו המסעיר והחריג של האירוע, כמו-גם בחלופ הזמן;

ה. "העלמת" ההקלטה איננה העלמה כלל - כבר בהודעתו הראשונה לאחר המקרה, השמיע המתלון את ההקלטה לחוקרת אילוז. אי-הבהירות הלכאורית לאחר מכן איננה גורעת מאמינות המתלון. עוד אצביע על-כך, שלו חשש המתלון שהמאבטח לא יאשר את דבריו בהקלטה - היה נמנע מלהקליטו, או נמנע מהשמעת ההקלטה לחוקרת ומעלים אותה לנצח. ביצוע ההקלטה, השמעתה לחוקרת ומציאותה, מעידים כי המתלון לא חשש כלל מתוכנה;

ו. תמה הסניגור, כיצד המתלון נותר פסיבי לטענתו, בעת תקיפתו על-ידי הנאשם. המתלון הסביר באופן משכנע את התנהגותו בכך שחשש לגורל ניסיונו להתגייס למשטרה, ויתרה מזו - גם המאבטח, שההגנה מבקשת להיבנות מעדותו, תיאר את התנהגותו הפסיבית של המתלון שחיבק את התיק, בכה ואמר "לא, לא", ולא תקף את הנאשם;

3. עדותו של ניר עשתה אף-היא רושם מהימן, ולא נמצאו סימנים לתיאום העדויות בין ניר לבין המתלון, לנוכח השוני בפרטים שוליים שונים. למותר לציין, שלא נמצאו בעדותו של ניר סתירות או פרכות כלשהן. עדותו של ניר שופכת אור על עצם התקיפה, בהעידו על מצבו הנפשי של המתלון ועל תיאורו את האירוע עוד בעת התרחשותו או מייד אחריו.

4. אמרתו של המתלון לניר, מייד בתום התקיפה, הנה אמרת קרבן אלימות שנאמרה בתכוף לאחר מעשה העבירה, והיא כשרה אפוא כראייה עצמאית לפי סעיף 9 לפקודת הראיות [נ"ח], תשל"א-1971, קל וחומר כתמיכה ממשית לדברי המתלון: האמרה נמסרה מייד בתום התקיפה, במשולב באירוע כולו, באופן ספונטאני, בסערת רגשות ניכרת ובתגובה לאירוע מרגש ("אתה לא מאמין מה קרה, רפי עכשיו הרביץ לי, תקף אותי"), כך שהוסר החשש לתגובה מחושבת ומעושה ("רס גסטה", וראו למשל דיון בע"פ 8704/09 באשה נ' מ.י. (2012)).

5. עדותו של ישי מחזקת את עדות המתלון בנוגע לנסיבות שקדמו לאירוע, ויש בה תימוכין בתיאורי מצבו הנפשי

ומסירת גרסתו הראשונית. בנוסף, ואף שאינני מייחס לכך חשיבות רבה, מצטרפת עדותו של ישי לדברי המתלון ואני קובע כי המתלון נטל את המזון באישורו של ישי.

6. גרסת המאבטח:

א. עדות המאבטח בבית המשפט היתה נגועה באופן ברור בעיונות למתלון וחשפה את הטייתו לטובת הנאשם: המתלון צויר בהגזמה כילדותי וחלש, בכיין, מי שטמן מראש פח לנאשם ולעד עצמו, מניפולטיבי ואינו מכיר תודה למעסיקו הנאשם. הנאשם לעומתו זוכה להערכת העד כבעל "פרסטיז'", ועל-אף הניסיונות להציגו כפטרון ממרות הנאשם - גם מדברי העד וגם מדברי הנאשם עולה כי הנאשם הורה למאבטח לחזור למקומו, והמאבטח עוד עובד שם. בנוסף, לאחר שהמאבטח זומן למשטרה, הוא פנה לנאשם ולא לחברה המעסיקה אותו (עדות הנאשם, ע' 69 ש' 25-26). כך ברור, שהמאבטח מבין את תלותו בנאשם, ואף סובר שפעל לא-כשורה כשעזב את עמדתו לבקשת המתלון;

ב. עוד אוסיף, שבמהלך עדותו של העד נמלטו חלקי-אמת מגדר שינוי בהיסח הדעת, כשגם לפי דבריו-שלו היה הנאשם התוקפן, שהעד היה צריך להרגיעו - ורק אותו - בעוד שהמתלון היה פסיבי לחלוטין, בוכה ונסער;

ג. המאבטח הכחיש את אמרותיו לשוטרים, אך מדובר באמרות חד-משמעיות, שאחת נמסרה במקום לאחר מעשה ואחת במרחק הזמן ובישוב הדעת, ושתייהן לשוטרים השולטים ברוסית, ששמעו אמרותיו במרחקי זמן ומקום וללא קשר ביניהם, וכאשר אין כל יסוד להניח שהעד ביקש להשתעשע עם השוטרים באמירות אירוניות (ההגנה לא חקרה על-כך את המאבטח בעדותו השנייה, לא חקרה על-כך את החוקר מורושק, ולא ביקשה לזמן שוב את השוטרת קוזריאן. ראו להלן התייחסות למשמעות של הימנעות מחקירה נגדית בנקודה מהותית). אופן עדותו המתחמק של העד, שלבסוף הרחיק לטענת זיוף ההקלטה וכו', מעורר חשש כבד לאמינות עדותו;

ד. הסניגור המלומד הליון, ובצדק, על התייעוד הלקוי של הודעת העד, שלא מגלה על-פניה את העובדה שחלקה או כולה נגבה ברוסית. מדובר בפגם ממשי, אך בנסיבות העניין ובבדיקה דקדקנית של תוכן ההודעה, הן לפי הגיונה הפנימי (ויכולת הנחקר להביע דקויות כגון "לא חזק" וייחוס אשם למתלון ש"גנב") והן לפי המבחן החיצוני של התאמתה לאמרה קודמת של העד, מסקנתי היא כי יש לייחס להודעה זו משקל מלא ולא מופחת;

ה. אני מבכר אפוא ללא היסוס את אמרות החוץ של העד, כששתיהן עולות בקנה אחד זו עם זו, ובראשונה שבהם שנגבתה במקום האירוע מתייחס הנאשם במפורש ל"בוקסים" - מילה המוכרת לו (על-כך העיד גם ניר). להסרת ספק, מבין שתי אלו אעדיף במיוחד את אותה אמרה ראשונה, שנמסרה לפני שהעד יכול היה לשקול ולערוך דבריו (נ/8). השוני בין אמרות אלו לבין עדות העד ברור ומהותי, והאמרות התקבלו ללא התנגדות;

7. גרסת הנאשם:

א. למעשה, כפי שפרש הנאשם עצמו בעדותו, מודה הנאשם בכך שהוא החל במעשי האלימות נגד המתלון, כשניסה לקחת מידיו בכוח את התיק, נאבק בו ואף דחף אותו חזרה לספסל, כשניסה המתלון לקום.

ב. אדחה מייד כל טענה של הנאשם להגנה עצמית או לפעולה מידית להשבת רכוש שנגזל לנגד עיניו של הנפגע. אין ולו ראשית-ראשיתו של בסיס עובדתי לטענות אלו, ואין גם כל הסבר מדוע סבר הנאשם שבכוחו ובסמכותו לעכב את המתלון, לנסות לערוך חיפוש בכליו, וכל זאת תוך שימוש "בכוח סביר" כמילותיו-שלו. עניין זה תמוה במיוחד, כשהנאשם בעדותו תירץ את העובדה שלא ניסה לפתור את העניין בעת התרחשותו בטלפון למסעדה כי "זה לא מכובד שאתקשר לבן אדם ואאשים אותו בדברים שלא ראיתי פיזית" - בירור טלפוני או מניעה של לקיחת המזון בהוראה טלפונית אינם "מכובדים", וחיפוש כוחני בכליו של אדם היושב מחוץ למלון הוא כן מכובד או סביר?

ג. בגרסתו הראשונה של הנאשם, בהודעתו מיום האירוע (ת/2), מגולל הנאשם בהרחבה תלונה על גניבה, שגם היא היתה מעורפלת למדי ולא הובנה על-ידי החוקרת. רק משנשאל מפורשות על-ידי החוקרת, סיפר הנאשם על 'תקיפתו' על-ידי המתלון, וגם אז העלים את העובדה - אותה מסר באמרותיו המאוחרות - שהיה זה הוא-עצמו שהחל ויזם מגע אלים שרק בעקבותיו נחבל-לכאורה מהתיק. מהודעה זו ניתן ללמוד כי הנאשם לא ייחס ל"תקיפתו" משמעות ממשית, וכן שהיה מודע היטב לכך שהמתלון וישי מייחסים לו את תקיפת המתלון ואף עירבו כבר משטרה;

8. לפנינו גרסת המתלון, שעיקריה נמסרו "בזמן אמת" לניר בטלפון; שנתמכת בתלונתו התכופה ובמצבו הנפשי הסוער, כעדותם של ניר, ישי והמאבטח; שעיקריה התמידו ועמדו בכל אמרה ועדות; כשהמאבטח בעדותו תומך חלקית בעיקריה, ובאמרותיו תומך בעיקריה; וכשעדויות נמסרה באופן אמין;

ומולה גרסת הנאשם שתחילתה בתלונה לא-ברורה על גניבה ו"קנוניה", בעקבות הבנתו כי המשטרה כבר עורבה על-ידי המתלון; כשגרסה ראשונה זו היתה חסרה עובדה מהותית של יזום אלימות על-ידי הנאשם עצמו; כשהנאשם מודה בעובדות מהותיות המאשרות את גרסת המתלון, אך תולה זאת בטענות-הבאי של הגנה עצמית או של הגנה מידית על רכוש; וכשטענתו בדבר תקיפתו על-ידי המתלון נסותרת על-ידי המאבטח;

9. אני מבכר אפוא לחלוטין את גרסת המתלון וקובע כי מהלך האירוע היה כדבריו - הנאשם תקף את המתלון באגרופים בפניו, לאחר שניסה ליטול מידיו את התיק בכוח, כמתואר בכתב האישום.

10. ה"חבלה" שנגרמה למתלון התמצתה גם לדבריו בכאבים וסחרחורות עד בחילה והקאה. מדובר אפוא ב"חבלה" כמשמעותה בחוק העונשין, הכוללת גם "מכאוב" עובר שאינו קבוע. כאבים וסחרחורות כאלה הם בוודאי "ממשיים", ודי בקיומם הנלמד מדברי המתלון האמינים כדי לבסס יסוד זה של גרימת חבלה של-ממש במעשי הנאשם (הגם שמדובר בחבלה מהסוג הקל והחולף).

11. באשר לאיומים המיוחסים לנאשם:

א. נותר בליבי ספק קל, אך ממשי, שמא האמרות שהפריח הנאשם בעת המעשה ומיד לאחריו נגעו אך ורק לכוונתו לנקוט באמצעים משפטיים באמצעותם יבוא חשבון עם המתלונן, ולרצונו שהמתלונן לא ישוב למסעדה;

ב. ספק זה לא הוסר, משנמנעה התביעה לחקור נגדית את הנאשם בעניין זה, הימנעות בעלת משמעות ראייתית: החקירה הנגדית הינה הכלי המרכזי בבחינת עדותם של עדים. כאשר נמנע צד מחקירתו הנגדית של עד בנקודה מהותית, חזקה שתשובות העד לא היו משרתות עניינו (בכפוף לחריגים אינם מתקיימים בענייננו) (ע"פ 38/61 **יצחק נ' היו"מ**, פ"ד טו 528, 514; ע"א 260/82 **סלומון נ' אמונה**, פ"ד לח(4) 253, 258; ועוד);

ג. לפיכך, יזוכה הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים;

12. עוד טענה ההגנה למחדלי חקירה ומעשי שיבוש הליכים שפגעו בהגנת הנאשם, וכן להצדקה לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, לנוכח 'הסתרת' ההקלטה על-ידי המתלונן:

א. אזכיר, כי לא מצאתי בסיס עובדתי לטענה כי המתלונן פעל בזדון או בחוסר תום-לב ביחס להקלטה. הסברי המתלונן אמינים ומשתלבים בתמונה הכוללת, ובוודאי בהשמעת ההקלטה לחוקרת בהזדמנות ראשונה. כנגד אלו, לא אוכל לייחס משמעויות מכריעות לתוספת בכתב-יד שעל המזכר נ/7, כטענת ההגנה;

ב. אפילו היה המתלונן לוקה באמינותו ובמעשי שיבוש-הליכים, הרי אין בעדות שקר או התנהגות פסולה של עד כדי להביא למסקנה שפעולת הרשות - הגשת כתב האישום וניהול ההליך - נגועה בפגם מהותי: זהו טיבו של הליך משפטי תקין בו מובאות ראיות, ובו נחשפים מעשים ועובדות;

ג. לא מצאתי שנגרמה פגיעה של-ממש בהגנת הנאשם כתוצאה מ"היעלמות" ההקלטה, ודאי משזומנו ונחקרו שוב המתלונן והמאבטח לאחר מסירתה להגנה;

ד. אני דוחה אפוא טענות אלו;

סוף דבר:

אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה חובלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ומזכה אותו מחמת הספק מעבירת איומים.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ו, 11 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.